

var enig om at faae indsat i Forslaget. Den skulde have været indsat som en ny Paragraf næst efter § 9, og den løb saaledes: „Paa alle Sygehuse, der tilhøre Staten eller en Amts-, Kjøbstads- eller Handelspladskommune, og som ikke udelukkende ere bestemte for visse Klasser af Personer eller visse Arter af Sygdomme, skulle Medlemmer af anerkjendte Sygekasser og deres Børn under 15 Aar, forsaavidt de ere bosatte i det Distrikt, for hvilket Sygehuset er bestemt, og der foreligger Lægeerklæring om, at Hospitalsophold er nødvendigt, kunne henligge i lige saa lang Tid, som vedkommende Sygekasse yder fuld Hjælp ifølge sine Vedtægter, imød et Bederlag af høist 60 Dre daglig for hver indlagt Person, dog at der betales særskilt for Vandager, Extravægt og lignende Udgifter. Naar Vedkommende har været Medlem i 1 Aar, betales Intet for Børn undtagen for de nævnte særlige Udgifter.

Naar Medlemmerne af en anerkjendt Sygekasse ikke have en efter samtlige Forhold tilstrækkelig let Adgang til et saadant Sygehus, som foran nævnt, erholder den paagældende Sygekasse af vedkommende Amts-, Kjøbstads- eller Handelspladskommune 2 Kr. aarligt for hvert i Kommunen bosat Medlem, der befinder sig under de angivne Forhold. Tvivligheder om denne Udelse, som maatte opstaa mellem en Kommune og en Sygekasse, afgjøres af Indenrigsministeren. Paa Sindsygeanstalter skulle de anerkjendte Sygekassers Medlemmer og deres Børn under 15 Aar kunne indlægges af Klassen for den samme Betaling, som ydes for de af Kommunerne indlagte Personer.“ Det forekommer mig ikke, at disse Begunstigelser, som Staten derved kommer til at yde Sygekasserne, ere saa syndelig store. Der er jo alene Tale om Indlæggelse paa Sindsygeanstalter. For Resten vil det gaa ud over Amtskommunerne, men det er ikke saa sjældent, at Amtskommunerne paa maatte Omraader have indrømmet betydelige Medsættelser. Jeg kender Forhold, hvor alle de Patienter, som indlægges paa Sygehuset paa den frie Fattigkasses Regning, have meget betydelige Medsættelser. Da det som sagt ikke er noget Nyt, idet en Del af Amtskommunerne allerede har etableret Principet, mener jeg ikke, at der er Noget i Veien for, at en saadan Bestemmelse kom ind. Men den høitæredede Indenrigsminister har jo ikke fundet, at den burde sættes ind. Det bella ger jeg i høi Grad. Jeg mener, at der nemlig deri ligger en stor Begunstigelse for Sygekasserne, som de kunde trænge til, og som vilde bidrage til at fremme deres Ud-

vikling, hvad jeg anser for meget heldigt. Jeg paaskjønner fuldt ud den Forandring, der allerede er foretaget i § 13. Sygekasserne stilles derved meget gunstigere end efter det Forslag, som forelaa i Fjor; men § 9 er for mig vedvarende Hovedanstødsstenen. For saa vidt en saadan Paragraf ikke skulde kunne komme ind i Forslaget, som den, jeg har tilladt mig at antyde, og hvis § 9 skal bibeholdes, saaledes som den staar her, uden videre Kommentar; saa vil jeg tillade mig endnu en Gang at udtale, hvad jeg udtalte i den Separatbetænkning, som jeg afgav i Fjor: „Men hellere, end at Kommunerne skulle behyrdes med at udrede Tilskudene til Sygekasserne, vilde jeg kunne gaa ind paa at give Afkald paa ethvert Pengetilskud af det Offentlige.“ Lovforslaget vil nemlig — ogsaa uden at det byder direkte Pengetilskud — kunne yde Sygekasserne en væsentlig Støtte, dels gjennem Kontrol og Vejledning af Sygekasseinspektøren, dels — hvis Udvalgets Forslag til en ny § 10 maatte blive vedtaget — ved den billige Maade, hvorpaa Syge ville kunne indlægges paa de offentlige Sygehuse og Sindsygeanstalter, og endelig — for Landdistrikternes Vedkommende — ved Frikforslerne.“ Jeg skal hermed slutte disse Bemærkninger, idet jeg, som den ærede foregaaende Taler, anser det for rigtigt, at der nedfattes et Udvalg til at underkaste Sagen fornyet Drøftelse.

Th. Nielsen: Vi have jo udførligt her under 1ste Behandling af dette Lovforslag i Fjor drøftet dets almindelige Grundfættninger, og jeg skal derfor heller ikke komme videre ind paa almindelige Betragtninger. Vi vare saaledes i Fjor, i ethvert Tilfælde Udvalget, og ogsaa Andre efter de Udtalelser at dømme, som fremkom her i Thinget, fuldkommen enige om at blive staaende ved Frivillighedsprincippet, saaledes, at vi ikke gif den Sei, som man var gaaet i vort Naboland, nemlig at gaa over til tvungne Sygekasser. Jeg tror, at den Beretning, som er afgivet med Hensyn til Tvangssygekasserne i Thydsland, giver Grund til at blive staaende paa det Standpunkt, at det er bedst at blive ved Frivillighedsprincippet. Den Beretning, der nemlig er aflagt om de tydske Tvangssygekasser i 1888, og overhovedet de Forhandlinger, der i den Anledning have fundet Sted, vise tilstrækkelig, at man dog ikke har været saa overvættets tilfreds med Tvangssygekasserne i Thydsland; man har fremhævet, at det, at Alle skulle være med i Tvangssygekasserne, giver Anledning til Simulationer i meget høi Grad,